

MOMENT-OPNAMEN

DOOR NANNIE VAN WEHL.

I.

Als een donderslag heeft 't ons getroffen: diè dood! Die man, die vader! Hij is kort ziek geweest, en heftig, maar we hebben niet aan de mogelijkheid gedacht, dat hij sterven zou. Dat was al te erg geweest. We hebben

allen een groote bewondering en vereëring gehad voor het gezin, waarvan hij de vader was. Hoe gelukkig waren ze allen! Hoe lief hadden ze elkaar! Hoe leefden vader en moeder geheel voor hun kinderen! En man en vrouw, ze aanbaden elkaar!

Nu is hij dood, en vier kinderen ontbreken er op school. Drie *prachtkinderen*, mooi, gezond, hoogst intelligent, zeer begaafd — een gewoon kind, wat zenuwachtig bovendien.

We kunnen wel schreien om de roof, dezen kinderen aangedaan.

We zien er tegen op, dat ze weer terug zullen komen. Hoe zullen we troosten?

Zondag is hij gestorven. Woensdag wordt hij begraven.

Woensdag beginnen de repetities. Donderdag komen de kinderen terug. Twee zitten er bij mij. Meisjes van *twaaif* jaar. Degene, die wat uit het kader valt, is daarbij. Ze is vandaag net dertien.

De jongste schreit hevig. De kinderen hebben 't ook noodig geacht, enkele vriendelijke woorden tot ze te zeggen, bij monde van nummer Een, een heerlijke woordvoerster. De oudste knipt met de oogen, telkens weer. Ze wil niet huilen.

Ik kan niets zeggen. Dat zien ze aan me, en een groote stilte ontstaat rondom ons. Dan geef ik ze ieder een hand, strijk ze eens over de haren — ze weten nu toch wel, dat ik geen hartelooze ben.

Hoe gauw is alles weer gewoon!

De pauze van tien uur breekt aan. Even nog blijft 't wat gedwongen stil om 't tweektal, alsof 't niet *hoort*, hier druk te praten. Maar spoedig is het gesprek levendig als altijd. Niet *daarover*. Ze zijn oud en wijs genoeg om te begrijpen, dat dat niet mag.

De elf-uurpauze treedt zonder aarzeling meer in. Ze praten drukker dan daar net. Want een uur repetitie gaat beginnen.

„Meid, ik weet der niks van!” lawaait de oudste, doend of ze bang is.

„Ik ook niet!” zegt de jongste troostend. Ze is altijd heel lief voor haar minder rijk bedeed zusje.

En dan de oudste, volkomen vrij en blij:

„Meid! ik ben gisteren lekker die enge geschiedenis-repetitie misgelopen!”

Gisteren —

En de jongste voelt 't *niet*.

Alleen nummer Een kijkt me verbaasd en verschrikt aan. *Alleen* nummer Een.